

ÉN — AZ ÁLOMLOVAG

KOPECZKY LÁSZLÓ

— Képzeld, mit álmodtam! ... Alszol?

— ... Hallalak ...

Ha az asszony álmodik, oda kell figyelni, ilyenkor készül a fotonegatív rólam.

Álmában csodálatosképpen olyan hibákkal halmozott el mindig, hogy sötét képmásomba tekintve, magam is összeborzadtam.

Szórtam a pénzt ... Égő házban bennhagytam ... Kurvákkal hempergőztem ... Ocsmányul szidalmaztam ... *V e r t e m* ...

Egyszóval pocsek alak voltam. Hiú pojáca. Erőszakos bolond.

Én ezen először csak mosolyogtam. Aztán gondolkodóba estem.

Hátha tudatosan, de kerülő úton fogalmazza erkölceimről alkotott véleményét. Hiszen az álmokon inneni prózában nehezen vághatott volna ilyesmit a fejemhez. Részben, mert még csak megközelítőleg sem tudtam hozni tudat alatti figurámat, de ez a hangnem is rettenetesen elütött szokott társalgási stílusunktól.

Barna mackójának mondott, annak se dörmögőnek, inkább derűsnek, aki a légytojásnak sem árthat.

Legközelebbi feketítéskor hát fürkésző pillantásom pásztázott vonásain, de olyan ártatlan tekintettel mesélte, hogyan csaptam be előtte a ház rácsos kapuját és hajítottam a kerítésen át táskáját, kesztyűjét, sálját, mondván: meggondoltam magam; a kertszomszéd nagyobbik lányát szeretem —, hogy felhagytam minden gyanakvással.

Ez nem volt a tirranusok ellen ágáló angazsált művészek alakoskodása, sem Gólya-A-Fiaihoz, csak egyszerű közlés.

Belenyugodtam, sőt kezdtem magam otthonosan érezni a szekundér bigámista és szöszegő szerepében.

Ugyancsak alkalmam volt megfigyelni, hogyan evoluál kétes lényem.

Mondhatom, a mértéktelen alkoholfogyasztás szerfelett aggasztott. Ha nem álmodik sürgősen elvonókúrát — elveszett alter egóm van!

Szerencsére, fekete példányom bírta az italt, s legközelebb megint akkora disznósággal rukkolt ki, melyet csak józan fejjel követhet el az ember.

Amit fenntartás nélkül csodáltam magamban (amabban), az a rendkívül figyelemreméltó felelőtlenség volt.

Az már — valóságbéli aggályos természetemet tekintve — átívelt az erénybe.

Hideg szobor voltam és meg sem értettem őt.

Hisz ez pompás!
 Világéletemben szerettem volna, ha hideg szobor vagyok! (Sajnos igyekeztem mindenkit megérteni, s ezért lett belőlem felmosórongy.)
 Igen, a hideg szoborságot elhallgattam volna napestig szívesen.
 Hideg szobor...
 Jeges márvány!
 Gránit, minusz 60 Celsius-fokon!!
 — Az Irmát és téged...
 Kinyitottam a szemem.
 — Ne mondd!... A főstönöt?
 — Igen.
 — Na szép tőled. Az egy csúnya nő!
 Rá se hederített panaszos tiltakozásomra.
 — Párizsban jártatok.
 — Ujjé!
 Aztán kissé büntudatosabban:
 — S te hogy jöttél rá?
 Bosszúsan megdörgölte az orrát.
 — Szabályos számlát nyújtott be, öt sűrűn gépelt oldalon.
 Ijedten bámultam rá.
 — Miről?
 — A kalauzolásért járó összegról.
 Összecsaptam a kezem.
 — Az anyja Irma!... Micsoda ötlet!
 — Ne gondold, hogy a nők olyan ostobák, mint amilyennek ti férfiak hiszitek.
 — Hiszi a pici... És... kifizetted?
 — Te mit csináltál volna?
 — Azt mondom neki: „Jöjjön elsején!”
 — Hallottad volna csak, mekkora lármát csapott... „A maga férje egy mamlasz!”... „Még köszönni se tud franciául.”
 — De tudok... Messieurs-Dammes!
 — Ne mesélj! Átnéztem a számlát. Tényleg tíz frankot elköszöngelt helyetted.
 — ...Tíz frank szorozva kettőötvennel, az...
 Fejemhez kaptam.
 — Te átnézted a számlát?!
 — Tételről tételre.
 — He-he... S mit szólt?
 — Toporzékolt.
 Csinos kis jelenet lehetett.
 Asszonyomnak benyújtják kalandos férje legújabb kiruccanásáról a faktúrát, s ő pedánsan utánaszámol. Beszoroz. Ellenőrzi az összeadást. A szerető (gondoljak, amit akarok) ezalatt le-föl járkál, idegesen rágja a körmét, fenyegetőzik. (Ha-ha... Ez egyszer zátonyra futott a konzignációjával!... Asszonyom egy könyvelő-zseni. Nélküle már rég Karthágó lennénk.)
 — Mondom neki:... „Mi az, hogy 28-án vacsora Chez Schell — kétszer?”... „Az ön férje nagyétkű, asszonyom.”... „Jól van, de maga mért evett kétszer?... Levonok 40 frankot!”... Azt hittem, nekem ugrik.
 Korogni kezdett a gyomrom.

— Mi van reggelire?
 — Várj, befejezem... „Fekete kalap? Mihez kell az én férjemnek fekete kalap? Mindenkije él. Fekete kalap kihúzza!”
 — Bravó!
 — Na hallod! ... Jó, hogy alaposan belenéztem. Kéményseprópénzt is beírt 10 frankot.
 — Szereti a kerek számot.
 — De nem lehet. Itthon negyed évre fizetünk másfél franknak megfelelőt. (Figyelték: álmában átszámol!) Ti meg csak két hétig voltatok Párizsban.
 Sóhajtottam.
 — Felejthetetlen napok.
 — Igen? Én meg fizessem a számlát?
 — C'est la vie!
 — C'est la vie, stimmel! De nekem ne írjon be az elszámolásba rigófüttyöt.
 Füttyentettem.
 — Ri-higófüttyöt?!
 — Azt. Rigófüttyöt. És gondolajegyet.
 — Ez már visszafelé lehetett. Velencében... — jegyeztem meg hümmögve.
 Hallgattunk.
 Velence „ah”-hal és „ah”-nélkül!
 Szerelem... Biennálé... Chirico...
 Nagyot nyújtóztam, majd kitépve magam az ábrándozásból, és elgondolkozva kérdeztem:
 — És ugyan mennyit számolt fel a rigófüttyért?